

Alle indrømme, at der ved Rundgjørelsen af 28de Januar 1852 blev behøvet en vis Ordning af Statsforholdene, og at der forud for denne Rundgjørelse gik visse Forhandlinger, visse Udtalelser, som i deres Heelhed danne det, man maaskee med eet Ord kan kalde Overeenskomsterne fra 1851—62. Jeg skal ikke her gaae dybere ind paa disse Udtalelser's Form; jeg skal ganske simpelt holde mig til dem, som de foreligge. Jeg troer, at vi Alle maae indrømme — jeg har i det mindste ikke hørt det modsige af Noget — at den nupcerende foreliggende Ordning af Statsforholdene ikke stemmer overeens med de Forudsætninger, hvorfra man gik ud i 1851—52; men tillige ere vi vistnok Alle enige om, at Skylden for denne Afvigelse ikke er at søge hos den danske Regjering, men derimod hos det tydske Forbund, der har tvunget Holsteen ud af Forbindelsen med de øvrige Dele af Monarkiet. Vi ere maaskee ogsaa Alle mere eller mindre enige om, at den Forudsætning, hvorfra man, som det klart og bestemt blev udtalt af den Mand, der ledede disse Forhandlinger, gik ud ved den hele Ordning, er bristet; den nemlig, at det tydske Forbund vilde holde sig strengt indenfor sin Kompetence, strengt indenfor sin rette Begrænsning, og at der saaledes kan opstaae Spørgsmaal om, hvorvidt disse Overeenskomster for os længere kunne betragtes som bindende. Det er Dagens egentlige, brændende politiske Spørgsmaal, hvorvidt vi fra vor Side ansee disse Overeenskomster som bindende eller ikke bindende. Jeg anseer dem som bindende. Jeg antager, at de indeholde visse Forpligtelser for den danske Regjering, og jeg behøver ikke her at udtale mig om disse Forpligtelser; men jeg antager ogsaa, at de indeholde visse Rettigheder for den danske Regjering, nemlig, at der ikke maae existere et Slesvig-Holsteen. Naar derfor den ærede 6te Landsstingsmand for 6te Kreds (Ploug) udtalte det som sin Overbeviisning, at de tydske Regjeringer gik ud paa at tilveiebringe et Slesvig-Holsteen, saa siger jeg, at vort bedste statsretslige Værn derimod er Overeenskomsterne fra 1851—52; thi vel indeholde de visse Forpligtelser for os, men de indeholde tillige et bestemt Værn imod et Slesvig-Holsteen.

Paa Sagernes nærværende politiske Standpunkt anerkjender saaledes Hans Majestæts Regjering Overeenskomsterne fra 1851—52, anerkjender dem i deres fulde Omfang, anerkjender dem med Hensyn til Regjeringens Forpligtelser, anerkjender dem, forsaavidt de give den danske Regjering Rettigheder; thi de to Ting, Rettighederne og Forpligtelserne, følges ad; man kan ikke frigjøre sig fra det Ene, uden at man maae opgive det Andet. Jeg haaber, at det er en saa tilstrækkelig klar Udtalelse, at der nu ikke længere herom kan være nogen Tvivl. Men, siger man, hvis det nu bliver til Krig, vil man da fremdeles ansee disse Overeenskomster som bindende? Jeg kunde svare hertil, at det er vanskeligt at see saa langt ud i Tiden; jeg kunde sige, at Dagens Begivenheder, at, saa at sige, hver Dag medfører Nødvendigheden af at tage saa vigtige Beslutninger, at man i Sandhed er velbetsjiet til at overlade Fremtiden at have dens Planer. Man har fremdeles sagt: Naar man skal føres i Krig, maa man dog vide, hvorfor man skal kæmpe; jeg skal sige dem, hvorfor man skal kæmpe: Man skal kæmpe for at forhindre, at en fremmed Magt trænger ind i Slesvig; man skal kæmpe for at jage dem ud af Slesvig, der trænge sig derind. Men, mine Herre, de spørge maaskee fremdeles: Naar man nu begynder en Krig, hvilken er da den Ordning, man har tænkt sig? Ja, dertil svarer jeg: sig mig, hvilket Udfald Krigen vil faae, sig mig, hvorledes vi ville staae, naar Krigen er ført tilende. Naar De have sagt mig, hvorledes vi da staae, da skal jeg kunne sige Dem, hvilken Ordning man da kan faae. Ligeved en Krigs Begyndelse kan selv en mægtig Nation ikke vide, hvilken Ordning Krigen's Udfald vil gjøre nødvendig, og ligesom en Krigs Udbrud her er det tomme Ord og intetsigende Phraser, dersom man siger: det er vort Program, hvorunder vi kæmpe. Det Program, som jeg vil sige ligger for, simpelt, jævnt og klart, det er det: Vi tilstede ikke en eneste tydsk Soldat at komme ind over Eideren, uden at vi gjøre den bedste Modstand, vi formaae, og søge af al Evne at jage dem ud, dersom Noget skulde have trængt sig ind i Slesvig.